

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aysel Gürmen Selen Abla Olmaktan Vazgeçtim

SELEN ABLA OLMAKTAN VAZGEÇTİM

Aysel Gürmen

GÜLEN ÖYKÜLER

Selen Abla Olmaktan Vazgeçtim

II

Resimler: SİBEL DEMİRTAŞ

n

Uçanbalık Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti.

Kemeraltı Cad. Öney İşhanı No: 2 K.4

80030 Karaköy-tstanbul

Tel: (0 212) 281 75 33 - 270 90 53

Fax:(0 212)280 26 88

}} Gülen Öyküler Dizisi

Selen Abla Olmaktan Vazgeçtim Aysel Gürmen

© Uçanbalık Yayınları, 1995 Birinci Basım: Ağustos 1995

ISBN: 975-8039-15-6

Dizgi: Asi Dizgi Baskı: Mart Matbaacılık ve Sanatları - 212 03 39

Aysel Gürmen

Selen Abla Olmaktan Vazgeçtim

Resimler: Sibel Demirtaş

Uçanbalık Yayınları

İÇİNDEKİLER

Selen Abla Olmaktan Vazgeçtim, 5

Annem Henüz Delirmedi, 17 Fadime Teyze Her Şeyi Yanlış Biliyor, 23

Babalar da Hastalanır, 35

Annem Beni Okulda Unuttu, 41

Ben Hiç Zeki Değilim, 51

Allah Babanın Evi, 61

Dilek Abla Bana Bebeğini Vermedi, 67

SELEN ABLA OLMAKTAN VAZGEÇTİM

Abla olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor muydunuz? Ben bilmiyordum...

Bilseydim, bana "Selen Abla" denmesini ister miydim hiç?..

Aaah, aah! Nerde o eski güzel günler... Ablamın elinde ne görsem hemen alırdım. Ablam vermek istemese de annem,

"Ver kızım! O daha küçük, laftan anlamıyor. Nasıl olsa biraz sonra sıkılıp elinden bırakır," deyince vermek zorunda kalırdı - daha doğrusu "Al!" deyip önüme atardı.

Ama şimdi işler değişti... Ablam,

"Hani Selen büyümüştü anne? Bir de ona 'Selen Abla1 diyoruz. Vermeyeceğim işte! Oyuncaklarımla oynamak benim de hakkım!" diyor.

Annem çaresiz,

"Sen de haklısın," diyor ablama.

Böylece ablamın elinden hiçbir şey alamaz oldum.

Hepsi bu kadarla da kalmıyor. Ablam bana, abla olmanın zahmetli yanlarını hatırlatırcasına,

"Selen Abla olduğuna göre, sen de benimle oturup ders çalışacaksın!" diye tutturuyor.

Ders çalışmak hiç, de zor değil aslında. Gelge-lelim ablam ders çalışmayı hiç sevmiyor. Onun için de annem,

"Hadi git dersine çalış," deyince, garip garip şeyler yapıyor.

Bugün de yatağına çıkıp zıp zıp zıplamaya başladı. (Bizim evde yatakların üstünde zıplamak yasaktır.) Ben,

"Abla, neden böyle yapıyorsun?" diye sorunca bana,

"Sıkıcı bir işe başlamadan önce kendimi eğlendiriyorum," dedi.

"Ders çalışmak sıkıcı bir şey değil ki!" dedim.

"O zaman benim dersime sen çalışsana!" dedi.

Ben,

"Olur, çalışırım!" deyince çok şaşırıldı.

"Nasıl çalışacaksın bakayım?" dedi.

Ben,

"Çok kolay! Kitabının içine küçük küçük yuvarlaklar çizeceğim. Yuvarlak çizmeyi öğrendim," dedim.

Ablam zıplamayı bırakıp gülmeye başladı.

"Ömürsün Selen! Yuvarlak çizmeyi herkes yapar. Önemli olan yuvarlağı nereye çezeceğin," dedi.

"Sen göster, ben çizeyim," dedim. Ablam,

"Sana gösterinceye kadar, ben kendim çizerim. Hadi otur da ders çalışalım!" deyip önüne kitaplarından birini koydu.

Kitabın kapağını açtım. İçinde bir amcanın resmi vardı. Resimdeki amca bana tanıdık gibi gelmişti ama kim olduğunu bir türlü hatırlayamadım. Ablama,

"Abla, bu amca kim?" diye sordum.

Ablam bir kızdı, bir kızdı ki sormayın.

"O amca olur mu hiç!" dedi.

Amca olmadığına göre dede olsa gerek, diye düşündüm. Ama dede olacak kadar da yaşlı değildi. Ablama,

"Bu dede kim?" diye sorunca, ablam daha çok kızdı.

"Kızım sen cahil misin? O bizim Atamız, Atamız!" dedi. Atamız acaba annemin mi, yoksa babamın mı kardeşi oluyordu? İkisinden birinin kardeşi olmalıydı; çünkü teyzelerim, dayılarım, amcalarım, halalarım, ya annemin ya da babamın kardeşleri oluyor. Hangileri annemin, hangileri babamın kardeşleri, henüz öğrenemedim ya... Ablam hepsini bildiğine göre, Atamızın da hangisinin kardeşi olduğunu bilir diye düşünerek sordum.

Keşke sormaz olsaydım. Ablam neredeyse parmağını gözüme sokacaktı.

"Sakin arkadaşlarımla yanında böyle şeyler sorma! Beni rezil edersin ha!.." dedi.

Çok korktuğumu görünce biraz yumuşadı ve,

"Bak şimdi. Sana Atamızın kim olduğunu arılatacağım. Beni çok iyi dinle!" dedi.

Büyük bir dikkatle ablamı dinlemeye başladım.

"Şunu hiç aklından çıkarma! Atamız kalbimizde yaşıyor," dedi ve elini göğsüne koydu.

Anladığımı göstermek için başımı salladım ve ben de elimi göğsüme koydum. Ablam hemen itiraz etti.

"Orası sağ taraf. Kalp sol taraftadır," dedi.

Hemen elimin yerini değiştirdim. Koskoca adamın benim küçücük göğsüme nasıl sığdığını anlayamamıştım.

Zaten bu sağ sol işini de henüz anlamış değilim.

Ablam hep, kalemi tuttuğum elimin sağ elim, diğerinin de sol elim olduğunu söylüyor. Ama ben kalemi hep aynı elimle tutmuyorum ki! Onun için de,

"Sağ elin hangisi Selen?" diye sorduklarında ellerimden birini uzatıyorum. Kimi zaman, "Aferin!", kimi zaman da, "Yine karıştırdın!" diyorlar.

Ben sağımı, solumu ve Atamızı düşünürken ablam,

"Söyle bakalım, Atamız neden kalbimizde yaşıyor?" diye sordu.

Hoppalaa! Ben nereden bileyim? "Evi yok herhalde", diye düşündüm ama ablamın yine kızacağını bildiğimden söylemedim. Ablam,

"Çünkü O, yurdumuzu düşmanlardan kurtardı," dedi ve Atamızla ilgili şu anda hatırlayamadığım birçok güzel şey anlattı.

Anladığım kadarıyla bize ait çok güzel bir yer olan yurdumuzu hırsızlar çalmış. Atamız da hepsini dövüp yurdumuzu geri almış. Sonra da onu çocuklara armağan etmiş. Çünkü Atamız çocukları çok sevi-yormuş. Bu yurt denen yerin nasıl bir yer olduğunu tam olarak anlayamadım. Galiba çiftlik gibi bir yer. Ama çiftlik değilmiş. Daha büyük bir yermiş. Her neyse...

Haa!.. Bir de şunu hiç unutmamalıymışım. Atamızın gözleri maviymiş! Tıpkı denizin rengi gibi...

Ablam öğrenip öğrenmediğimi anlamak için,

"Söyle bakalım! Atamız ne yapmış?" diye sorunca hemen yanıt verdim.

"Yurdumuzu hırsızlardan kurtarmış!"

Ablam güldü ve,

"Hırsız değil kızım. Düşman, düşman!" dedi.

Ben hemen düzelttim.

"Pardon! Hırsız değil, düşman."

"Atatürk nerede yaşıyor?"

Bu soru çok kolaydı.

"Kalbimizde," deyip elimi göğsüme koydum.

II

Ablam,

"Yine yanlış taraf! Sen en iyisi kalbini gösterme. Yalnızca 'Kalbimizde,' de, olsun bitsin," dedi. Ben,

"Peki," dedim ve ablam dersini bitirinceye kadar öğrendiklerimi unutmamak için tekrarlayıp durdum. Ablam,

"Hadi Selen Abla kalk, dersim bitti!" deyince anneme koşup Atamızla ilgili bildiklerimi anlattım. Annem bana,

"Aferin!" diyeceğine, ablama,

"Aferin Sevinç! Kardeşine ne güzel şeyler öğretmişsin," dedi. Sonra da ablamın ödevini kontrol etmeye başladı.

Çok canım sıkılmıştı. "Bari resim yapayım," diye düşündüm. Dolaptan resim malzemelerini alırken gözüm ablamın yeni pastel boyalarına ilişti.

Kocaman bir kutu boya. Hem de iki katlı. İçini açtım. Öyle güzel renkler vardı ki! Altın ve gümüş rengi bile vardı. Hepsi de gıcır gıcır ve kâğıtlı.

Ne yazık ki ablamın boyalarını elleyemezdim, Selen Abla olmuşum çünkü.

"Ben bu ablalıktan vaz geçsem mi acaba?" diye düşündüm. Hiç fena olmazdı. Yeniden küçük olursam neler yapardım neler?

Çok akıllı bir kız olduğum için, biraz düşününce yeniden küçük olmanın yolunu buldum.

Ablamın boyalarını ve resim defterini alıp salondaki masaya yerleştirdim.

12

Annem büyük bir dikkatle ablamın ödevini kontrol ediyordu. Ablam da onun yanbaşımda duruyordu.

Beni, daha doğrusu boyalarını görünce, ablam hemen yanıma geldi ve beni izlemeye başladı. Ben sakın sakın boya kutusunu açtım.

Ablam gözünü boyalarından ayıramıyordu. "Anneee! Selen boyalarımı aldı!" diye bağırması an meselesiydi.

Ablama baktım ve,

"Abla ben kaç yaşındayım?" diye sordum. Ablam, gözlerini boyalardan ayırmadan,

"Üçü bitirdin," dedi.

Parmaklarımdan üçünü gösterip,

"Yani ben çok küçüğüm, öyle mi?" dedim.

Ablam çok sevinmişti.

"Tabii ki çok küçüksün. Sana 'Selen Abla' dediğimize bakma! Laftan anlamadığın ve büyük olmak istediğin için öyle diyoruz," dedi.

En tatlı sesimle,

"Ben artık laftan anlıyorum ablalığım. Büyük olmak da istemiyorum. Bana 'Selen Abla' demene de gerek yok artık. Zaten büyükler küçüklere 'abla' demez ki!" dedim.

Ablam şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

"Aferin sana Selen. Sen akıllanıyorsun galiba!" dedi.

14

Her şey yolundaydı. Uzanıp kırmızı boyalardan birini aldım. Önce "cırırrt, cırırrt" diye kâğıdını yırttım. Sonra da "tık" diye ikiye ayırdım.

Pastel boyalar kırmaya bayılırım. Kırınca hem tutması kolay oluyor, hem de boyalar çoğalmış oluyor.

Ablam ne zaman bağırarak diye bekledim. Ama bağırmadı. Uzun uzun bana baktı ve,

"Selen! Sen sandığımdan da akıllıymışsın. Büyük olmak işine gelmeyince küçük olmaya karar verdin. Vallahi pes doğrusu!" dedi.

Ben kendimi kaptırmış pastel boyaların kâğıtlarını yırtıyordum. Ablam,

"Anne duydun mu? Selen, abla olmaktan vazgeçmiş. Çekeceğimiz var. En çok da benim. Kullanmaya kıyamadığım pastel boyalarımı kırmaya başladı bile. Yenilerini isterim, haberin olsun!" dedi.

Annem, ablamın kitabından başını kaldırmadan,

"Peki kızım, çarşıya çıkınca alınız!" dedi.

Oh be! Küçük olmak varken büyük olunur mu hiç!.. Pastel boya kırmayı da bayağı özlemişim.

Şimdi sıra öteki boyalarda... Ablalığa da ELVEDA!..

16

ANNEM HENÜZ DELİRMEDİ!

Ebru Abla delirdi! Günay Teyze de delirdi! Annem bir türlü delirmiyor!

Hele hele Semih Amca iyice delirdi. Nazlı ve Zeynep isminde iki tane kocaman köpeği var. Benden bile büyükler. İkisi de çok akıllı. Semih Amca,

"Oturun!" diyor, oturuyorlar.

"Siz burda bekleyin, ben bakkala gidip geleceğim!" diyor, oturup bekliyorlar. Hem de hiç kımıldamadan.

Yalnızca upuzun kuyruklarını sallıyorlar. Bir de dillerini.

Dilleri çok uzun olduğu ve ağızlarına sığmadığı için hep dışarıda, bir aşağı, bir yukarı sallanıp durur. Bu arada dillerinden yere tükürükler akar. Semih Amcaların evi tükürük doludur herhalde.

Biz Semih Amcaların evine hiç gitmiyoruz. Nazlı, ve Zeynep'le parkta görüşüyoruz.

Ahmet Ağabeyin köpeği de çok büyük. Onun adı Kurt. Annem Kurt'u okşamama hiç izin vermiyor.

Günay Teyze ve Ebru Abla'nın köpekleri çok

17

küçük ve tüylü tüylü olduğu için onları istediğim gibi sevebiliyorum.

Benim de öyle bir köpeğim olsaydı keşke! Küçücük, yumuşak tüylü, minnacık burunlu, boncuk gözlü ve kıvrık kulaklı. Bütün gün birlikte oynar, hiç sıkılmazdık. Ebru Ablanın yaptığı gibi ben de köpeğimin saçlarına rengârenk tokalar takardım.

Bana köpek alması için annemin delirmesini bekliyorum. Çünkü ne zaman,

"Anneciğim bana da köpek alır mısın?" diye sorsam hep aynı yanıtı verir.

"Henüz delirmedim kızım. Eve köpek falan sokmam. Siz bana yetiyorsunuz."

Annem henüz delirmediği için, şimdilik delirenlerin köpeklerini seviyorum. Bu arada yeni bir şey öğrendim:

Deliren insanlara asla delirdiklerini söylemeyeceksiniz. Yoksa çok kızarlar.

Bir gün Günay Teyzenin evinde köpeği Laki ile oynuyordum. Köpeği ile oynamamın beni ne kadar, mutlu ettiğini belirtmek için,

"İyi ki delirmişsin Günay Teyze!" dedim. Bir kızdı, bir kızdı ki sormayın.

"Sana hiç yakıştıramadım Selenciğim. Bir daha böyle şeyler söylediğini duymayayım!" dedi.

Kötü bir şey söylememiştim ama büyüklerin neps kızacakları belli olmuyor ki!

Daha sonraki günlerde büyüklerin de, küçük-

18

!Q

lerin de "Delirdin mi?" sorusuna çok kızdıklarını anladım. Ablam bile bu soruya çok kızmıştı.

Banyo yaptırmak için bebeklerimizi her soyuşumda ablam avaz avaz bağıır:

"Selen! Yine mi bebekleri soydun? Şimdi delire-ceğim!"

Ben bebeklere banyo yaptırdıktan sonra da,

"Selen! Sen bu bebekleri giydirmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye sorar. Sonra da bebekleri teker teker giydirir.

Bebekleri giydirmenin zor olup olmadığını ben

19

nerden bileyim? Hiç giydirmiyorum ki. Yalnızca soyuyorum.

Ablam hem bebekleri giydirmenin zor olduğunu söylüyor, hem de ben soydukça o giydiriyor. Üstelik bu sıcakta. Çıplak kalsalar ne olur? Ben bile çıplak dolaşıyorum.

Geçenlerde yine bebekleri giydirip yerine koyarken her nedense,

"Delirdim! Delirdim!" demedi. Ben de sordum,

"Abla, delirdin mi?" diye.

Kızgınlıktan küplere bindi.

"Durmadan bebekleri soyduğun yetmiyormuş gibi bir de benimle alay mı ediyorsun? Bundan sonra benim bebeklerimi ellemeyeceksin, yasakladım!" dedi.

Hemen gidip anneme söyledim. Annem de ablama kızdı.

"Eşyalarınızı paylaşmayı öğrenin, yoksa bütün bebekleri çöpe atarım ha!" dedi. Ablam bana dönüp,

"Hep senin yüzünden!" dedi ve küsüp odasına gitti.

O gün ablamla barışmak için akşama kadar uğraştım. Ablam bana küserse ben kiminle oynarım?

Karar verdim!.. Bundan sonra hiç kimseye delirip delirmediğini sormayacağım. Annem de bu sorudan hoşlanmıyor zaten. Kızıyor ama,

"Selenciğim, bu soru hiç hoş bir soru değil!" diyor.

20

İyi de... Ben annemin bana ne zaman köpek alacağını nasıl öğreneceğim?.. Demek ki öğrenemeyeceğim.

Her akşam yatarken annem bir an önce delirsin diye dua ediyorum. Siz de benim için dua eder misiniz?

Kimbilir, belki de dualarımız sayesinde annem zırdeli olur da bana iki tane, hatta üç tane köpek alır. İsimlerini bile hazırladım. Fifi, Kuki, Laki.

O zamana kadar sizin de anneniz veya babanız delirmemişse, bize gelip benim köpeklerimi sevebilirsiniz.

22

FADİME TEYZE

HER ŞEYİ YANLIŞ BİLİYOR

Fadime Teyze çok ilginç bir kadındır. Annemin büyük temizlik günlerinde evimize gelir, camları ve yerleri sildikten sonra annemden para alıp gider. Bir gün ona,

"Annemin parasını niye alıyorsun?" diye sorunca, annem beni odaya çekip,

"Sakin bir daha böyle bir soru sorma! Fadime Teyze iş yaptığı için ona para veriyorum. Bu onun hakkı!" dedi.

Allahallah! Annem de evde her gün iş yapıyor ama kimse ona para vermiyor. Eğer verselerdi şimdiye kadar zengin olmuştuk. Anneme,

"Sen de iş yapıyorsun, sana da para vermeleri gerekir," dedim. Annem,

"Vallahi çok haklısın. Ama bana kim para verecek?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. Annem,

23

"Ben de bilmiyorum," dedi. O gün bu gündür bu soruya yanıt bulamadık.

Fadime Teyze hemen hemen her gelişinde bana, onu sevip sevmediğimi sorar. Ben de,

"Hayır, sevmiyorum," derim. Çünkü onu sevmem için hiçbir neden yok.

Onu çok az görüyorum. Aileden birisi değil, arkadaşım da değil. Üstelik de annemin parasını alıp gidiyor. Niye seveyim ki onu?

Ama Fadime Teyze ille de onu sevmemi istiyor. Ben onu sevmezsem, o da beni sevmezmiş. Ne yapalım, sevmezse sevmesin!

O beni sevmese de ben ona birçok şeyin doğrusunu öğretiyorum. Her şeyi yanlış biliyor çünkü.

Sildiği cama yaklaştığım zaman bana hep,

"Sakin yaklaşma! Yoksa seni polisler alıp götürür!" diyor. Ona her seferinde, polislerin beni alıp götürmek gibi bir görevleri olmadığını uzun uzun anlattığım halde, bir sonraki gelişinde yine aynı şeyi söyler. Ben kızınca annem,

"Sen ona aldırma kızım," diyor.

Ablamsa, : "Cahil o cahil!" diyor.

Kitap okumayan insanlara cahil dendiğini öğrenince, bir gün annemin kitaplarından birkaçını aldım ve Fadime Teyzeye uzatıp,

"Al bunları oku!" dedim.

24 : - .

Fadime Teyze lastikle büzülmüş eteğinin altındaki göbeğini hoplata hoplata güldü ve,

"Ben kitap okuyamam kızımı!" dedi.

Çok sinirlenmiştim. Bağırarak,

"Kitap okumazsan cahil kalırsın!" dedim.

Fadime Teyze gülmeye devam etti ve anneme dönüp,

"Sen bununla her gün nasıl başlıyorsun?" diye sordu. Annem ellerini çırpı ve,

"Haydi bakalım, herkes işinin başına! Selen sen de elindeki kitapları aldığın yere koy!" dedi.

Böylece Fadime Teyze cahillikten kurtulamadı.

Fadime Teyzenin benimle konuşurken en sık kullandığı sözcük "Cısss!"dır. Elimi neye atsam, "Elleme! Cısss," diyor. Annemin,

"Selen neyi elleyip neyi ellemeyeceğini çok iyi biliyor. Sen ona karışma!" uyarısına asla kulak asmıyor.

Bir gün dayanamadım ve,

"Cısss ne demek Fadime Teyze?" diye sordum. Bana,

"Cısss dediğim şeyleri ellersen, elin yanar," dedi.

Ellemememi istediği şeyleri şöyle bir düşündüm. Zavallı kadıncağız nelerin insanın elini yakabileceğini bilmiyordu. Toz bezlerinin, bıçak ve çatalların, soğuk suyun, bibloların ve hatta kendisinin sepete koyduğu oyuncaklarımın bile elimi yakacağını düşünüyordu.

Ona nelerin elimi yakabileceğini söylediğim zaman, bana,

"Oooo, sen büyümüş de küçülmüşsün!" dedi.

Ona,

"Yanılıyorsun! Ben hep büyüyorum, hiç küçül-müyorum," deyince, bana,

"Kızım, annen sana çok şey öğretmiş!" dedi.

Çok bozuldum ve,

"Ben bunları zaten biliyordum," dedim. O da bana,

"Sen şeytansın, şeytan!" dedi.

Hemen gidip anneme şikâyet ettim. Annem de Fadime Teyzeyi bir güzel azarladı. Ona,

"Sana şu çocukla konuşma demedim mi? Kendi işine bak Allahaşkına!" dedi.

Fadime Teyze küstü ve o gün benimle bir daha hiç konuşmadı.

Fadime Teyze ile aramızda geçen tatsızlıklara rağmen annemin büyük temizlik günlerini çok severim.

Evin içi tıpkı bir lunaparka benzer. Halılar tortop olur, sandalyeler masaya çıkar, koltuklar tren gibi dizilir. Toz ve yer bezleriyle su kovası bütün gün evin içinde dolanıp durur.

Temizlik bitinceye kadar bir koltuktan öteki koltuğa atlayabiliyor, masanın etrafında oyuncak hayvanlarımla yarış yapabiliyorum.

26

27

Oyuncaklarım yerlerinden kımıldayamadıkları için yarışları hep ben kazanırım. Bu yüzden de annem bana madalya olarak kolyelerinden birini takmak zorunda kalır.

Annemin eskiden çok kolyesi vardı ama birçoğu boynumdayken kendi kendilerine koptuğu için çok az kolyesi kaldı.

Her kolyesi kopuşunda babam anneme yenisini alacağına dair söz verir ama henüz tek bir kolye bile almadı. Bir gün ablam bana anılarını anlatırken, bir temizlik gününde, geri geri giderken yerdeki su dolu kovaya nasıl düştüğünü de anlatmıştı.

O günden sonra ben de büyük temizlik günlerinde kazayla su kovaşına düşmeye başladım. Ablamın düştüğü gibi düşmek biraz zor olduğu için ben önce bir bacağımı, sonra da diğerini kovaya sokup içine oturuyordum. Önceleri annem buna hiç itiraz etmiyor, beni hemen banyoya sokuyordu. Daha sonra su kovaşını masanın üstüne koymaya başladı. Ben birkaç kez, önce masaya çıkıp sonra da yanlışlıkla kovanın içine girince, annem,

"Eğer bir daha kazayla su kovaşına düşersen, temizlik günlerinde seni babanın işyerine göndereceğim," dedi. Böylece yeni bir oyun keşfetmiş oldum.

28

Su kovaşına düşmek yerine toz bezlerini düşürmeye başladım. Islak toz bezleriyle salyangozculuk oynamak gerçekten çok zevkli.

Geçen temizlik gününde ablam okuldan gelince salyangozculuk oyunumu çok beğendi ve annemden izin alıp benimle oynamaya başladı.

Bir süre salyangozlarımız uslu uslu oynadılar. Sonra birdenbire birbirlerine sataşmaya başladılar. En sonunda da kavga edip üstümüzü başımızı ıslattılar.

Annem bizi görünce feryadı bastı ve ikimize de banyo yaptırıp odamızdan çıkmamızı yasakladı. Ablama, "Bütün suç senin . salyangozundaydı. Benim salyangozum tek basıyken hiç yaramazlık yapmıyordu," dedim.

Ablam bana ters ters baktı ve,

"Öyle mi canım? Ben de sen yokken hiç yaramazlık yapmıyordum. Yürümeye başladığından beri ceza almadığım gün yok neredeyse. Hayatımı kararttın sen!" dedi.

Etrafa baktım ve,

"Yalan söyleme! Her taraf aydınlık!" dedim. Ablam,

"Etraf tabii ki aydınlık. Karanlık olan benim içim!" dedi.

Gerçekten öyle mi diye merak ettim ve,

"Aç ağzını da bakayım!" dedim.

30

Ablam kahkahalarla gülmeye başladı. Gülmesi

bitince de,

"Şimdi içim aydınlandı," dedi.

Bu işte bir gariplik vardı.

"Abla, senin içinde lamba mı var?" diye sordum.

Ablam,

"Onu da nereden çıkardın?" dedi.

"Ne bileyim? Baksana için bir kararıyor, bir aydınlanıyor," dedim.

Ablam yine güldü. Bana,

"Onlar sözcüklerin gerçek anlamları değil, mecaz anlamları!" dedi.

"Ne anlamları ne anlamları?" diye .ablama sorarken, kendimi Fadime Teyzeye benzettim. Hemen koşup kucağıma alabildiğim kadar kitap aldım ve ablamın önüne koydum. Ona,

"Ablacığım, ne olur bana bu kitapları oku da cahil kalmayayım!" dedim.

Ablam,

"Öyle yağma yok! Bunların hepsini sana okuyamam. Okumayı öğrenince kendin okursun!" dedi ve verdiği kitapların arasında en az yazı olanı seçip okumaya başladı.

Öylesine hızlı okuyordu ki sayfalardaki resimlere bakamıyordum bile. Kitabı okumaya başlamasıyla bitirmesi bir oldu. Bitirince de,

"Hadi şimdi kitaplarını al ve bir köşede sessizce

32

resimlerine bak! Ben ders çalışacağım," dedi.

Ablamın derslerinden nefret ediyordum! İyi ki annem var da bana istediğim kadar kitap okuyor. Yoksa Fadime Teyze gibi cahil kalırdım!..

33

4

BABALAR DA HASTALANIR!

Ben babaların hiç hastalanmadığını sanıyordum. Oysa onlar da hastalanırmış. Tıpkı dün babamın hastalandığı gibi.

Babamın hastalanması beni çok mutlu etti. İşe gitmeyip evde kalınca, ablam da okula gidince, babam yalnız bana kaldı.

Ablam okuldan gelinceye kadar babamın yanından hiç ayrılmadım. Bu fırsat kolay kolay ele geçmezdi. Babam bana çok güzel masallar anlattı. Üstelik yalnızca bana... Sık sık masalları yarım bırakıp banyoya gitmesi dışında her şey muhteşimdi.

Ablam eve gelince babamı onunla paylaşmak zorunda kaldım. Eh, ne de olsa onun da babasıydı.- Babam, uyumak istediğini söyleyerek bizi odamıza gönderdi. Güneş varken uykusunun gelmesi oldukça garipti. Hastalıktan olsa gerek diye düşündüm.

35

Odamıza gidince ablama,

"Keşke babam hep hasta olsaydı! Ne güze olurdu, değil mi?" dedim.

Demez olaydım. Ablam bana kötü kötü bakıp,

"Sen nesen biliyor musun Selen? Düşmansın!. Hatta bir hainsin!.. Evet evet! Sen hain bir düşmansın! dedi.

Elim ayağım titremeye başladı. Hainin ne demek olduğunu bilmiyordum ama düşmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Düşman olmak demek,J kötü olmak demektir. Ve kötüler filmlerin sonunda mutlaka ölürlerdi.

Avazım çıktığı kadar, "Beni öldürecekler!.. Beni öldürecekler!" diye bağırp anneme koştum. Anne hemen bana sarıldı ve,

"Hiç kimse seni öldüremez canım, sakın olf Korkma güzelim, korkacak bir şey yok!" diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı.

Öyle çok korkmuştum ki, bir ahtapot gibi anneme sarıldım ve başımı göğsüne soktum.

Çenem kontrolümden çıkmıştı. Dişlerimden tıkrır tıkrır, göğsümden de küt küt sesler geliyordu.; Annemin,

"Kim öldürecekmiş bakayım seni?" sorusun yanıtım yoktu.

"Peki seni öldüreceklerini kim söyledi?" soru sunu hemen yanıtladım...

36

2

"Ablam," dedim. Annem çok kızdı ve,

"Şimdi görür gününü o!" deyip ablamı çağırdı.

Ona, niye bana böyle bir şey söylediğini sorunca,

ablam ağlamaya başladı ve anneme,

"Vallahi billahi, iki gözüm önüme aksın ki ben

böyle bir şey söylemedim anne! Sen bu çocuğu tanı-]

mıyorsun! Beni azarlayasın diye yalanlar uydurup

duruyor. Sen de ona inanıyorsun," dedi.

Ablam ağlamaya başlayınca, ben de ağlamaya]

başladım. Babam yatağından kalkıp geldi ve,

"Ne oluyor çocuklar? İyi ki biraz uyuyalım

dedik!" dedi.

Ben başımı annemin göğsünden kaldırmadan, "Baba, beni öldürecekler!" dedim. Babam, "Ben buradayken seni kimse öldüremez kızım

Kes bakayım ağlamayı!" deyince susmak zorun

kaldım.

Başımı annemin göğsünden hafifçe kaldın

etrafı kolaçan ettim. Evde bizden başka kimse yoktu. Ablam bana, kızarmış ve şişmiş gözlerle kötü

kötü bakıyordu. Gözlerini benden ayırmadan,

"Selen yalan söylüyor baba!" dedi. Ben hemen, "Hayır, yalan söylemiyorum!" dedim. Babam, "Kesin bakalım

tartışmayı da neler olduğunu

anlayalım. Sevinç, sen bize tam olarak ne konuştuğunuzu söyle!" dedi. Ablam da söyledi. Babam,

"Mmmm," dedi. Başka da bir şey söylemedi.

38

i

Annem,

"Bütün suç sende!" dedi babama.

Hepimiz hayretle anneme baktık. Babam,

"Hastalandığım için mi bütün suç bende oluyor?" diye sordu. Annem,

"Hastalandığın için değil ama evde çok az kaldığın için. Eğer işten eve daha erken gelebilseydin, Selen senin hastalanmana sevinmeyecekti, Sevinç de Selen'e hain bir düşman olduğunu söylemeyecekti. Böylece Selen de korkmayacaktı ve kıyamet de kopmayacaktı," dedi.

Ablam ve ben annemin yaptığı açıklamaya hayran kaldık ve ikimiz birden,
"Annem haklı baba!" dedik. Babam,
"Bir dakika, geliyorum," deyip banyoya koştu.
Babam gelinceye kadar annemin yaptığı açıklamalar sonucunda, ben boş yere korktuğumu, ablam da yalan söylemediğimi anladı. Babam gelince,
"Eveet, şimdi devam edebiliriz," dedi. Annem,
"Devam edecek bir şey kalmadı. Sorun çözüldü," dedi. Babam devam etmekte kararlıydı.
"Öyle şey olmaz! Suçlanan ben olduğuma göre savunmamı yapmaya hakkım var," dedi.
Ablam bana gizlice,
"Selen! En iyisi gel biz odamıza gidip oynayalım. Annemle 'babam şimdi gereksiz yere kırk saat tartışıp kafamızı şişirirler," dedi.

39

%

Gerçekten de öyle oldu. Biz oyunlarımızı bitirip karnımız acıktığında annemle babam hâlâ tartışıyordu. Biz karnımızın acıktığını söyleyince tartışma bitiverdi.

Ablama,

"Bundan sonra annemle babam tartışmaya başlayınca hemen acıkalım," dedim. Ablam,

"Yok canım! Buna hiç gerek yok. İnsanlar arada sırada tartışmalıdır," dedi.

"Neden?" diye sorunca ablam,

"Şimdi yemek yiyelim! Nedenini sonra açıklarım," dedi. Anlaşılan ablamdan öğreneceğim daha çok şey var...

40

ANNEM BENİ OKULDA UNUTTU

Bugünlerde nedense herkes beni kandırmaya çalışıyor. Geçenlerde ablam heyecanla yanıma geldi ve,

"Ben büyüyünce tiyatrocı olmaya karar verdim. Sen büyüyünce ne olacaksın Selen?" diye sordu.

Ablam büyüyünce ne olacağına bir türlü karar veremedi. Her gün fikir değiştiriyor. Ben çok kararlı bir sesle,

"Uçak!" dedim. Ablam,

"Boş ver şimdi uçağı da büyüyünce ne olmak istediğini söyle," dedi.

Ben,

"Söyledim ya! Uçak olmak istiyorum!" dedim. Ablam içini çekip,

"Selenciğim bak! Uçak olamazsın. Çünkü uçak cansızdır. Sen canlısın. Başka bir şey söyle," dedi.

Ablam beni kandırmaya çalışıyordu ama çabası boşunaydı.

41

"Sevinçciğim bak! Uçak canlıdır. Çünkü hem uçuyor, hem de ses çıkarıyor," dedim. Ablam,

"Şimdi beni iyi dinle! Uçak uçuyor ve ses çıkarıyor diye canlı demek değildir. Bir şeyin canlı olması için nefes alması, yemek yemesi, büyümesi ve yavrularının olması gerekir. Anladın mı? Bir daha da benimle böyle saygısızca konuşma!" dedi.

Ben uçakları çok iyi tanırım. Çünkü anneannem- 1 lere hep uçakla gideriz.

Ablamın beni kandıramayacağını iyice anlaması için uçaklarla ilgili biraz daha açıklama yaptım. Ona,

"Ablacığim şimdi beni iyi dinle! Havaalanında gördüğümüz o küçük uçaklar var ya! Onlar büyük uçakların yavruları. Eğer o küçük uçaklar yemek yemeyip, nefes almasalardı nasıl büyürlerdi? Demek ki uçaklar canlı!"

dedim.

Ablam beni kandıramayacağını anlayınca annemi yardıma çağırdı.

"Anne! Selen1 e büyüyünce uçak olamayacağını anlatır mısınız?"

Annem gelip bana baktı ve bu konuda kanmaya niyetim olmadığını şıp diye anladı. Bana,

"Demek büyüyünce uçak olmak istiyorsun. Ne kadar güzel! Anlat bakayım, uçak olunca neler yapacaksın?" deyince ablamın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Annem ablamın bir şey söylemesine fırsat vermeden devam etti.

"Sevinçciğim, sana Selen'in üç yaşında, pardon, dört yaşında kocaman bir genç kız olduğunu aklından çıkarmamanı söylemiştim. Büyüyünce ne olmak istediğine kendisi karar verebilir. Öyle değil mi?" dedi.

Ablam,

"Haaa anladım!" dedi ve bana dönüp, "Uçak olunca beni de kutuplara götürür müsün?" diye sordu.

Beni kandıramayacağını nihayet anlamıştı.

"Tabii götürürüm. Bana iyi davranırsan seni her istediğin yere götürürüm," dedim. Ablam,

"Bu çocuğun işi gücü pazarlık anne," deyince annem,

"O yaşlarda sen de öyleydin Sevinç," dedi. Ablam,

"Peki ben onun yaşındayken büyüyünce ne olmak istiyordum?" diye sordu. Annem,

"Sen kır çiçeği... Yok, hayır, tarla çiçeği olmak istiyordun," dedi. Ablam bu yanıtta hiç hoşlanmadı ve,

"Yok canım! Ben o kadar aptal mıydım?" dedi.

Ablamın küçükken tarla çiçeği olmak istemesi beni çok güldürmüştü.

"İnsan büyüyünce nasıl küçücük bir tarla çiçeği olabilir abla?" diye sorunca çok kızdı ve,

"Sen kendine bak bacaksız!" deyip odasına gitti.

Ablam odasına gidince anneme,

"Anne, ablam beni hep kandırmaya çalışıyor.

42

43

I

Şimdi de bana bacaksız dedi. Bak! Benim de iki bacağım var!" dedim. Annem,

"Görüyorum Selenciğim. İki kocaman bacağın var. Sen çok büyüdün artık. Galiba okula gitme zamanın da geldi. Yarın seninle okula gidelim mi? İster misin?" diye sordu.

Büyüdüğüme göre okula gitmem gerektiğini ben de biliyordum. Ama annemden ayrılmak hiç de işime gelmiyordu doğrusu. Anneme,

"Ama birlikte gideceğiz," dedim. Annem,

"Tabii ki birlikte gideceğiz kızım," dedi.

Ertesi gün, önceden annemle ziyarete gittiğimiz bir okula gittik. Okulun öğretmenleri bizi kapıda karşıladılar. Bize öyle çok ilgi gösterdiler ki anlatamam. Okulun sahibi çok güzel bir hanımdı. Beline kadar uzanan sarı, bukle bukle saçları vardı. Kıyafeti de çok şıktı.

Annem okulun sahibi güzel bayanla çay içip sohbet ederken, ben de arkadaşlarım ve öğretmenimle oyunlar oynadım, şarkılar söyledim. Bu arada, ne olur ne olmaz diye, sık sık gidip annemin orada olup olmadığını kontrol ettim.

Öğretmenim bütün çocuklara çok iyi davranıyordu. Ona çocuğu olup olmadığını sordum. Keşke

sormasaydım. O da beni kandırmaya çalıştı. Bana,

"Siz hepiniz benim çocuklarımsınız!" dedi. Ona da haddini bildirdim.

45

"Ben senin çocuğun değilim. Annemle babamın çocuğuyum. Ablam da öyle. Üstelik bu kadar çocuk senin karnına sığmaz," dedim.

Öğretmenimin onu terslememe bozulup surat asacağını düşündüm. Hiç de düşündüğüm gibi olmadı. Önce katıla katıla güldü, sonra da öteki öğretmenlere anlatıp onları da güldürdü. Bu kadar çok, gülecek ne söylemişim ki?

O gün her şey çok güzeldi. Eve gelince, annem babama, anneanneme, dedeme, halama ve daha birçok kişiye telefon etti. Onlara okulda ne kadar uyumlu olduğumu, arkadaşlarım ve öğretmenimle nasıl hemen kaynaştığımı anlattı. Herkes bana övgüler yağdırıp tebrik etmiş. Artık ben de ablam gibi okula gidiyordum. Çok, çok mutluydum.

Mutluluğum bir gün sonra annemin beni kandırmaya kalkışmasıyla sona erdi. Beni okula götürdükten kısa bir süre sonra,

"Selenciğim, sen şimdi arkadaşlarınla oynama. Ben alışveriş yaptıktan sonra gelip seni alacağım, oldu mu?" dedi.

İçimden bir ses annemin geri gelmeyeceğini fısıldıyordu. Anneme sokuldum ve,

"Anne çabuk gel! Beni burada bırakma!" dedim.

Annem,

"Aşkolsun! Seni burada bırakır mıyım hiç!" dedi

ve gitti.

46

Gidiş o gidiş. Aradan sanki yıllar geçti. Okulda öğle yemeği verdiler. Öteki çocuklar yedi ama ben yiyemedim. Annesi tarafından terk edilmiş bir çocuk yemek yiyebilir miydi?

Yemekten sonra bile annem hâlâ ortalıkta yoktu. Arkadaşlarımdan biri yere düşüp ağlamaya başlayınca ben de ağlamaya başladım. Arkadaşım bir süre sonra sustu ama ben annem gelinceye kadar susmadım.

Öğretmenim anneme, düşen arkadaşşıma üzüldüğüm için ağladığımı söyledi. Annem öğretmenime inanmayıp bana niye ağladığımı sordu. Ben bağırarak,

"Ağlarım tabii!. Beni burada unuttun!" dedim. Annem bana sarılıp,

"Canım kızım, ben seni hiç unutur muyum?" dedi.

Bal gibi de unutmıştu işte. O anda kararımı verdim. Bir daha okula gitmeyecektim. Bu kararımı anneme söyleyince annem,

"Eh, benim için her şeyin bu kadar yolunda gitmesi olanaksızdı zaten. Öyle değil mi Selenciğim?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlayamadığım için sustum.

Eve gelirken yol boyunca anneme, beni okulda unuttuğunu hatırlattım ve onsuz okulda kalmayacağımı söyledim. Annem,

"Okula gitmek istediğini sanıyordum," dedi.

Ona,

47

"Ben, seninle birlikte okula gitmek istediğimi söyledim. Unuttun mu?" dedim. Annem,

"Anneler okula gitmez ki kızım. Öteki çocukların anneleri okulda kalıyor mu?" diye sordu. Öteki çocuklar beni ilgilendirmiyordu.

"Bana ne! Ben sensiz okulda yaşayamam!" dedim. Annem,

"Anlaşıldı, anlaşıldı. Günün birinde okula gitmek istersen bana söyle," dedi.

"Olur, söylerim," dedim ama şimdilik hiç öyle bir niyetim yok.

Akşam ablam ve babam eve gelince ilk sordukları şey okulda günümün nasıl geçtiği idi.

Onlara annemin beni okulda nasıl unuttuğunu anlattım ve bir daha okula gitmeyeceğimi söyledim. Ablam gülmekten neredeyse boğuluyordu. Babam büyük bir ciddiyetle,

"Olur mu öyle şey kızım? İstersen yarın seni okula ben götürüyüm. Sonra da gelip alırım," dedi.

Ben hemen koşup anneme sarıldım. Annem,

"Yok yok götürme! Ben Selen'siz evde tek başıma ne yaparım?" dedi.

Annemi çoktan affetmiştim. Babama dönüp,

"Annem haklı baba! Sensiz tek başına ne yapar?" diye sordum. Sorumu babamın yerine annem yanıtladı.

"Ah kızım! Sensiz neler yapmazdım ki!" dedi.

49

>.-;:-! Ve babama göz kırptı.

Babam anneme,

"Sen bilirsin! Patron sensin!" dedi.

İyi ki de evde patron olan annem. Ya babam patron olsaydı? Zavallı ben! Okulda annemsiz nasıl yaşadım o zaman?

50

BEN HİÇ ZEKİ DEĞİLİM!

Dün annem, evimize eski bir arkadaşının geleceğini söyledi. Üstelik Barış adında ve benim yaşıtım olan oğlunu da birlikte getirecekti. Başıma geleceklerden habersiz olduğum için çok sevindim.

Annem pastalar börekler yaparken, ben de odamı düzenlemek için ablamdan yardım istedim. Ablam,

"Gelecek olan senin arkadaşın, kendin yap!" deyince her şeyi kendim yaptım.

Oyuncaklarımı yerli yerine koyup, kitaplarımı raflara güzelce dizdim. Legolarımı büyüklüklerine göre ayırıp kutularına koydum.

Çalışma masasını da suluboya yapmak için hazırladım. Su kaplarının içine su doldurdum, kâğıtları hazırladım, kalın ince bütün fırçaları masaya dizdim. !

Bütün bunları yapmamın nedeni, annemin Barış'la ilgili uyarışıydı. Barış her şeyden hemencecik sıkılıverirmiş.

Bu yüzden annemle arkadaşısı konuşurlarken yapabileceğimiz birçok şey hazırladım.

51

Annem evimize gelen arkadaşlarının çocuklarını oyaladığım zaman çok mutlu olur ve bana teşekkür eder.

Dahası, akşam babam eve gelince, ona benimle j nasıl gurur duyduğunu anlatır.

Konuklarımız gelmeden biraz önce en güzeli elbisemi giydim ve saçlarımı taradım. Annemden bana J da ruj sürmesini istedim ama sürmedi.

"Başka zaman süreriz," dedi.

Başka zaman sürmenin ne anlamı vardı ki!..

Kapının zili çalınca ben de annemle kapıya koştum. Ne de olsa Barış benim konuğumdu. Annem arkadaşısıyla öpüşürken ben de,

"Hoşgeldin Barış," deyip onu öpmeye çalıştım.

Barış, ona saldırdığımı sanıp beni göğsümden itti. Benim boyumda olmasına karşın öyle güçlüydü ki popo üstü yere düştüm. Annemin arkadaşı, Barış'ın beni itmesine gerekçe olarak garip şeyler söyledi. Ne söylediğini hatırlamıyorum bile.

Annem birbirimize alışmamız için bir süre salonda oturmamızı önerdi. Ama oturan yalnızca ben oldum. Barış salonun her tarafını dolaşıp perdeler kadar her şeyi elledi.

Ablam, Barış'ın bir adım gerisinde, Barış'ın alıp başka yere koyduğu veya yere düşürdüğü şeyleri tekrar yerine koyuyordu.

Öyle hızlıydılar ki onlara bakarken gözlerim yoruldu.

52

.'!

i *'

Barış'ın salonda ellemeyi başaramadığı tek şey piyanoydu. Ablam, vatanını koruyan kahraman Mehmetçik gibi piyanonun önüne geçti, kollarını açtı ve, "Akordu bozulur, bunu elleyemezsin!" dedi.

Barış'ın ablamı tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra geri dönmesi oldukça şaşırtıcıydı.

Annem,

"Hadi biraz da odanızda oynayın," deyince ablamın gözleri dehşetle açıldı. Yine de,

"Peki," dedi. Annem bir bahaneyle kalkıp peşimizden geldi ve ablama gizlice,

"Selen'i koru!" emrini verdi.

Ben daha kapıda dersimi aldığım için, Barış'la aramızda belirli bir uzaklığı korumaya dikkat ediyordum.

Barış, önce bütün oyuncaklarımızı alıp alıp her birini ayrı köşelere fırlattı. Daha sonra büyük bir özenle ayırdığım legoların hepsini odanın ortasına döktü ve karıştırdı. Ablamın,

"Hadi lego oynayalım," dediği sırada Barış lego-ları bırakıp masaya yöneldi.

"Suluboya yapmayı seviyor herhalde," diye düşündüm. Barış'ın hızına kendimizi kaptırıp hemen masaya oturduk. Daha elimize fırça almaya fırsat bulamadan Barış önümüzdeki kâğıtları aldı, hepsini top gibi yapıp su kaplarının içine soktu. Fırçaları da sopa

54

gibi kullanıp top halindeki kâğıtları ezdi. Sonra da ıslanmış kâğıtları kaplardan çıkarıp didik didik ederek etrafa saçtı.

Ablamla ben, "Şimdi ne yapacak acaba?" diye beklerken, Barış kitap raflarına doğru yürümeye başladı.

Tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

Ablam oturduğu yerden yayından fırlamış ok gibi kalkıp Barış'ın önüne geçti, parmağını ona doğru uzatıp, "Kitaplara dokunursan seni gebertirim!" dedi.

Bu arada ben yavaşça sandalyemden inip koşarak salona gittim. Boş bir koltuğa oturup büzüldüm.

Açıkçası olaklardan korkmuştum. Eğer ablam Barış'ı döverse annem çok kızacaktı ve ben bu olaydan sorumlu olmak istemiyordum.

Annemin arkadaşı beni görünce,

"Barış'ı sevdin mi Selenciğim? Biraz yaramaz, değil mi? Çok zeki çocuklar hep böyle yaramaz olur-larmış," dedi.

"Yaramaz da ne kelime teyzeciğim," diyecektim ki vazgeçip,

"Gerçekten de çok zeki çocuk. Ben hiç zeki değilim," dedim.

Annemin arkadaşı bu sözlerime çok şaşırdı.

"Aaaa! Ne kadar akıllı bir çocuk! Barış'ın zeki olduğunu hemen anladı," dedi ve ekledi.

55

"Sen de çok zekisin hayatım."

Annem konuklarımıza kaba davrandığımı düşünmesin diye hiçbir şey söylemedim ama bana hiç kimse zeki olduğumu kabul ettirefnez. Asla!..

Barış'ın ağlama sesiyle annemle arkadaşı yerlerinden fırlayıp içeriye koştular. Ben yerimden bile kımıldamadım.

Barış'ın her şeyi gibi ağlaması da bir garipti. Sevim Teyzemin çiftliğindeki inekler gibi bağıırıyordu. Kulaklarımı tıkadım ve susmasını bekledim.

Kulaklarımı tıkayan parmaklarım yorulduğunda Barış hâlâ ağlıyordu. Yalnızca ağlamıyor, salonun ortasında tepinip duruyordu. Dayanamadım ve annemin arkadaşına,

"Teyzeciğim, Barış hiç yorulmaz mı?" diye sordum.

Annemin arkadaşı derin bir iç geçirip,

"Sorma çocuğum. O hiç yorulmaz. Sabahtan akşama kadar hep böyle tepinip durur. Bu yüzden de hiç kimsenin evine gitmeye cesaret edemiyorum," dedi. Ben,

"Çok iyi ediyorsunuz," deyince bana şaşkın şaşkın baktı.

Ablamın Barış'a ne yaptığını öğrenmek için, konukların gitmelerini zor bekledim. Kapıdan çıktıkları anda hepimiz anlaşmış gibi derin bir, "Ohhh!" çektik. Sonra da kendi halimize güldük.

57

Ben hemen ablamı sorguya çektim ama hayal kırıklığına uğradım. Ablam Barış'ı dövmemiş. Yalnızca, Barış kitapları elleyeceğim diye tutturunca, ona,

"Seni kurbağaya dönüştürürüm!" demiş.

Barış da ağlamaya başlamış. Annem ablama,

"Seni kurbağaya dönüştürürüm demek nereden aklına geldi kızım?" diye sordu. Ablam,

"Ben nereden bileyim anne? Şaşkınlıktan aklıma gelen ilk şeyi söyledim işte," dedi. Ben,

"Çok iyi ettin ablacığım. Ben zaten o masalı çok seviyorum. İçinde altın top da var," dedim. Annem,

"Sizin gibi çocuklarım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsiniz. Sizinle gurur duyuyorum," dedi. Barış'ı oyalayamamıştım ama annem bir kez daha benimle gurur duymuştu. Ablam ve ben elbirliğiyle odamızı topladık ve babam gelinceye kadar güzel güzel oynadık. Ablamla oyun oynamak ne kadar güzelmış meğer. İyi ki ablam da benim gibi hiç zeki değil!..

59

İ

ALLAH BABANIN EVİ

Bence Allah Baba çok ilginç biri. O'nu tanımayan olmadığı gibi, neye benzediğini bilen de yok. Çünkü şimdiye kadar O'nu gören olmamış.

O'nu gören olmamış ama herkes ne kadar iyi kalpli ve yardımsever olduğunu çok iyi biliyor. Yoksa her konuda O'ndan yardım istemezlerdi.

Allah Baba çok büyük ve güçlü olduğu için herkese yardım edebiliyor. Öyle güçlü ki, koskoca dağları bile taşıyabiliyor.

Tatile giderken kocaman çam ağaçlarıyla süslü dev dağlardan geçiyorduk. Dağlar öyle yüksekti ki zavallı arabamız yorgunluktan ön tarafından dumanlar çıkarmaya başladı. Oturup arabamızın dumanlarının sönmesini beklemek zorunda kaldık. Bir an önce denize gitmek istediğim için dağların yolumuza çıkması canımı sıkıyordu. Babama,

"Bu dağları buraya kim koydu?" diye sordum.

Babam biraz düşündü ve,

"Allah Baba," dedi. Ben,

61

1

\

"Keşke başka bir yere koysaydı," dedim. Babam,

"Allah Baba her şeyi yerli yerine koyar. Bu dağları buraya koyduysa mutlaka iyi bir nedeni vardır," dedi.

Allah Baba'nın dağları oraya koyma nedenini değil ama o kocaman dağları hangi kamyonla taşıdığını çok merak etmişim. Çünkü o dağlar gördüğüm en büyük kamyonu bile sığmazdı.

Bunu babama sorduğumda babam,

"Allah Baba'nın kamyonu ihtiyacı yok. Dağları tek başına da taşıyabilir," dedi. İşte o an Allah Baba'nın ne kadar büyük ve güçlü olduğunu anladım.

Allah Baba çok büyük olduğuna göre evi de çok büyük olmalı.

Bir gün ablama, Allah Baba'nın nerede oturduğunu sordum.

Ablam resim çiziyordu. Hiç başını kaldırmadan elindeki kalemle tavanı gösterip,

"Yukarıda!" dedi.

Çok şaşırmışım. Çünkü üst katımızda Çiğdemler oturuyordu.

"Aaa!.. Çiğdemler taşındı mı?" diye sordum.

Ablam,

"Yooo, niye taşınırlar? Onlar bizim gibi kirada oturmuyorlar ki! Orası kendi evleri," dedi. Ben,

"Haaa, anladım. Allah Baba Çiğdemlerle birlikte yaşıyor," dedim.

62

Ablam bu sözlerime çok kızdı.

"Allah Baba niye Çiğdemlerle yaşasın? Onun kendi evi yok mu?" dedi.

Ben çekine çekine,

"Eeee, var herhalde. Yukanda... Yani apartmanın en tepesinde," dedim.

Ablam bana bakmadan,

"Çık çık! Daha yukarı çık!" dedi.

Benim bir yere çıkmaya çalıştığım yoktu aslında. Yerde oturmuş makasla kâğıt kesiyordum. Ablam kızmasın diye sandalyenin birine çıkıp durdum ve,

"İşte çıktım. Şimdi ne yapayım?" diye sordum.

Ablam beni görür görmez,

"Çabuk in ordan aşağı! Düşüp bir yerini kıracaksın, kabak gene benim başıma patlayacak," dedi.

Sandalyeden inerken,

"Mızıkçılık yapıyorsun abla. Hem çık çık yukarı çık diyorsun, hem de beni azarlıyorsun," dedim ve oturup kâğıtlarımı kesmeye devam ettim. Ablam,

"Canım çık dediysem gerçekten çık demek istemedim. Allah Baha'nın evinin, apartmanın tepesinden daha yukarıda olduğunu söylemek istedim," dedi. Ben,

"Yani bulutların olduğu yerde mi?" diye sordum. Ablam,

"Daha yukarıda," dedi. Sıkılmışım artık.

63

\

t

r

"Anladım, anladım! Allah Baha'nın evi yıldızların olduğu yerde," dedim. Ablam,

"Yıldızların da üstünde," deyince dayanamadım ve,

"Sen Allah Baha'nın evine hiç gittin mi?" diye sordum.

Ablam sakın bir sesle,

"Ben nasıl gideyim? Füzeler bile onun evine gidemez. Hem insanlar yaşarken Allah Baha'nın evine gitmezler.

Ancak öldükten sonra giderler," dedi.

Bunu ben de biliyordum.

Ninem öldüğü zaman, babaannem onun Allah Baha'nın yanına gittiğini söylemişti.

Ninem bir daha geri dönmedi.

"Ben Allah Baha'nın yanına gitmek istemiyorum!" dedim ablama. "Senin de, annemin de, babamın da gitmesini istemiyorum."

"Biz de gitmek istemiyoruz ama, oraya giden çok yaşlı insanlar için de üzülmemize gerek yok. Allah Baha'nın evi çok güzeldir. Bahçesinde yemyeşil ağaçlar, rengârenk çiçekler var. Havası tertemizdir ve mis gibi kokar," dedi.

Gidenlerin niye geri gelmedikleri apaçık orta: daydı. Ablama,

"Ninem bizi hiç özlemiyor mu? Ben onu çok özleyorum," dedim. Ablam,

"Niye özlesin ki? Ninem bizi görmek istediği

65

I P

I

**0%, <|

zaıttan görebiliyor zaten," dedi.

Bu bana biraz haksızlık gibi geldi.

"Ben de onu görmek istiyorum," dedim. Ablam,

"Resmine bakıp onu düşünürsen görmüş sayılırsın," dedi.

Bu açıklama bana pek tatmin edici gelmedi ama yine de ninemin adına çok sevindim.

Yaşarken onu sık sık ziyaret etmediğimizden yakınırdı hep. Şimdi dilediği an bizi görebildiğine göre çok mutlu olmalı.

66

DİLEK ABLA

BANA BEBEĞİNİ VERMEDİ

Dilek Ablanın doğum yaptığını öğrenince,

"Ohh be! Nihayet!" deyip koşa koşa bebeği görmeye gittik.

Bebek öylesine minik, öylesine güzeldi ki... Elleri, ayakları, burnu, ağzı... Her şeyi küçücüktü. Onu kucağıma almak isteyince Dilek Ablanın annesi,

"Bebekler ellenmez!" dedi.

Yalan söylemişti! Çünkü benden başka herkes bebeği elleyip, "Aguu, guguu" diye garip garip sesler çıkarttılar.

Suratımı asıp Dilek Ablanın süslü yatağının kenarına oturdum. Dilek Ablanın karnı balon gibi sönmüştü sanki. Bebeği karnından çıktığı için çok mutluydu. Durmadan etrafa gülücükler dağıtıyordu.

Saçına bağladığı kırmızı kurdela da çok güzeldi. Bana,

"Bebeğimi beğendin mi?" diye sorunca,

"Evet çok beğendim, ama annen kucağıma

67

almama izin vermedi. Üvey anne midir nedir?" dedim.

Dilek Abla bu sözlerime çok güldü ve,

"Sen hiç üzülme. Annem biraz sonra evine gidecek. O gidince bebeği istediğin kadar kucağında tutabilirsin," dedi.

Çok sevindim ve annesinin gitmesini bekledim.

Dilek Abla bebeğini emzirirken öyle mutlu görünüyordu ki onun yerinde olmayı istedim. Bebeğin karnı doyunca,

"Hadi bakalım, sen de gazını çıkarmasına yardım et," deyip onu bana uzattı. Öyle heyecanlandım ki anlatamam.

Büyüklerin yaptığı gibi bir kolumu poposuna, bir kolumu da sırtına dolayıp sıkıca sarıldım. Dilek Ablam, "Aferin sana! Sen çok iyi bir anne olacaksın," dedi. Bebek çok güzel kokuyordu. Kokusunu içime çeke çeke, uzun uzun kokladım. Kafasını hiç durmadan salladığı için ağzı yanağıma ve boynuma dokunuyordu. Öyle hoştu ki! Canlı bebeklerin oyuncak bebeklerden çok farklı olduğunu anlayınca, Dilek Ablaya, "Bu bebek benim olabilir mi?" diye sordum. Annemin karşı çıkmasına rağmen bana istediğim her şeyi veren Dilek Abla bu kez, "Olmaz hayatım! Bu bebeği sana veremem."

68

T

Murat Amcan izin vermez çünkü. Ama dilediğin zaman gelip onu istediğin kadar sevebilirsin," dedi. Dilek Ablamın kocası olmasaydı keşke! O zaman bebeği bana verebilirdi.

Eve gelince,

"Ben de bebek doğuracağım!" diye tutturdum. Annem,

"Senin yaşındaki kızlar bebek doğuramazlar! Biraz daha büyümen gerekir," dedi. Ben,

"Ablam doğurabilir mi?" diye sorunca,

"O da doğuramaz," dedi.

"O zaman sen bana canlı bir bebek doğur," dedim.

Annem çok kararlı ve kesin bir dille,

"Bunu unut!" dedi.

Hiç kimse beni anlamıyordu. Son bir umutla ablama gittim ve,

"Abla! Ben canlı bebek istiyorum!" dedim.

Ablam hayretle bana baktı ve,

"Sen deli misin? Bebekler çok kısa bir süre sonra büyürler ve insanın başına bela olurlar!" dedi.

"Nasıl yani?" diye sordum. Ablam,

"Yani... Oyuncaklarını alıp vermezler, ders çalışırken seni rahatsız ederler, yaptığın şakaları anlamazlar, olmadık şeyler tuttururlar. Daha neler neler!.." dedi.

Ablam beni mi anlatıyordu ne? Ona,

70

"Benden mi söz ediyorsun?" diye sordum.

Ablam önce duraksadı, sonra da,

"Yok canım... Sen hiç öyle şeyler yapar mısın? Bebeklerden söz ediyorum," dedi.

Rahatlamıştım ama yine de aklım canlı bebekteydi.

"Ama bebekler çok güzel ve şirin. Üstelik insanın yanağını ve boynunu öpüyorlar!" dedim. Ablam,

"Bu gibi şeylerin seni yanıltmasına izin verme! Sen beni dinle! En güzel bebekler oyuncak bebeklerdir! Hiç sorun çıkarmazlar. Gel seninle birer bebek seçip evcilik oynayalım," dedi.

Ablam kolay kolay "Gel oynayalım," demez. Fırsatı kaçırmamak için en yumuşak bebeğimi kapıp,

"Hadi oynayalım ama ben anne olacağım!" dedim. Ablam,

"Yine şartlar şurtlarla mı oyuna başlayacağız? İkimiz de anne oluruz olur biter!" dedi.

"Ama bebekleri emzirecek memelerimiz yok!" dedim. Ablam,

"O kolay. Şimdi ikimize de meme yaparım," dedi ve küçük toplarımızdan eşit büyüklükte olanları seçip atletlerimizin içine soktu.

Tıpkı annelere benzemiştik. Ablam,

"Gördüğün gibi senin memelerin daha büyük. İtiraz etmemen için, büyük topları sana, küçük topları bana koydum," dedi. Ben,

71

71

"Teşekkür ederim ablacığım ama bir de ökçeli ayakkabılarımız olsaydı ne iyi olurdu!" dedim.

Ablam,

"Rahat yok anlaşılın. Sen burada bekle! Ben sessizce antreden iki çift ökçeli ayakkabı alıp geleyim. İnşallah yakalanmam," dedi.

Ablam yokken hiç yerimden kıınıldamadım. Hatta nefes bile almadım. Biraz sonra ablam elinde iki çift ökçeli ayakkabı ile geri döndü ve,

"Annem mutfakta yemek yapıyordu," dedi.

Ayakkabıları giydikten sonra, ablam,

"Oldu olacak, kıyafetlerimizi de değiştirelim bari," dedi ve bana kendi elbiselerinden birini giydirdikten sonra, kendisi de annemin elbiselerinden birini giydi.

Bebeklerimizi kucaklayıp emzirmeye başladık. Bir yandan da anneler gibi sohbet ediyorduk. Ablam,

